

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: "Komplexní služby věřitelům" s.r.o., IČO 60466766
sídlem Prokopova 164/12, Žižkov, 130 00 Praha 3
zastoupen JUDr. Jakubem Svobodou, advokátem
sídlem Dušní 11, Praha 1

proti
žalovanému: Úřad práce ČR, krajská pobočka v Hradci Králové
sídlem Wonkova 1142/1, 500 02 Hradec Králové

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Zásah spočívající v zamítnutí žádosti žalobce o vymezení chráněného pracovního místa doručené žalovanému dne 7. 3. 2016, je nezákonný. Žalovanému se přikazuje, aby v porušování žalobcova práva nepokračoval.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25.385 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou proti rozhodnutí správního orgánu domáhal zrušení sdělení žalovaného ze dne 10.5.2016, č.j. UPCR-HK-2016/14432-00852312/Ludvíková, o zamítnutí

žádosti žalobce o vymezení chráněného pracovního místa podle § 75 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu řešící otázku aplikace správního řádu při udělování dotací (rozsudek ve věci 1 As 22/2011), otázku povahy rozhodnutí o poskytnutí dotace či jejího odmítnutí (1 As 52/2010, 8 Afs 47/2013); ve vztahu k výluce soudního přezkumu konstatované v rozsudku Nejvyššího správního soudu pak žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci 9 Ads 83/2014. Dne 4. 3. 2016 podal žalobce u žalovaného žádost o vymezení chráněného pracovního místa dle ustanovení § 75 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve spojení s § 69 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se zákon o zaměstnanosti provádí. Dne 11. 4. 2016 bylo žalobci prostřednictvím e-mailové zprávy sděleno, že jeho žádost byla zamítnuta. Následně mu dne 4. 5. 2016 byla doručena písemnost označená jako „Žádost o vymezení chráněného pracovního místa - zamítnutí“. Proti této písemnosti podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, ačkoliv daná písemnost neobsahovala náležitosti dle § 68 a § 69 správního řádu (dále i jako „s. ř.“), tedy označení rozhodnutí, otisk úředního razítka (nebo jeho náhradu dle § 69 odst. 3 s. ř.) a poučení účastníka o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání. Následně obdržel žalobce dne 1. 6. 2016 sdělení od žalovaného, ve kterém mu bylo sděleno, že daná písemnost je aktem, proti kterému není možné podat opravný prostředek, a že dohoda o zřízení chráněného pracovního místa je oboustranný právní úkon, který vyžaduje souhlasný projev vůle obou stran. Na uzavření dohody není právní nárok a není o ní rozhodováno ve správním řízení.

2. Žalobce v žalobě namítl, že negativní rozhodnutí o žádosti je správním rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř., a proto je žalovaný povinen ve věci vydat odpovídající rozhodnutí. Přestože zákon o zaměstnanosti dává žalovanému při poskytování příspěvků určitou volnost je nutné zajistit rovné a nediskriminační podmínky pro jednotlivé žadatele. Žalovaný si může vybrat, zda a jakým způsobem bude některé subjekty podporovat, a i nadále si může sám nastavovat podmínky pro uplatňování žádostí o tuto podporu, jakož i pravidla pro jejich udělování, nicméně je nutné, aby konkrétně rozhodovací postup správního orgánu byl vždy přezkoumatelný a tento přezkum byl ze strany státu zajištěn. Z rozhodnutí nelze seznat, co bylo důvodem pro zamítnutí žádosti. Postup žalovaného není vymezen jasnými a nediskriminačními pravidly, dle kterých by bylo možné jeho rozhodnutí předvídat a jeho rozhodnutí je tak nepředvídatelné. Nepředvídatelnost je dána i tím, že se mělo jednat o prodloužení již vymezených CHPM, kdy v mezidobí nedošlo ke změně jakýchkoliv skutečností na straně žalobce. Žalovaný tak jedná v rozporu se smyslem a účelem zákona o zaměstnanosti, kdy svým rozhodnutím znemožnil zaměstnancům žalobce další výkon jejich zaměstnání a připravil je tak o jejich příjmy, finanční stabilitu a nezávislost. Ostatní pobočky Úřadu práce smlouvu o vymezení CHPM se žalobcem bez problémů uzavírají.
3. Pokud by soud vycházel z žaloby, v níž žalobce žalobou napadené sdělení považoval za rozhodnutí správního orgánu vydané ve správním řízení, zjevně by musel konstatovat, že žalobce ve správním řízení nevyčerpal opravné prostředky, tedy založil důvod nepřijatelnosti žaloby.
4. Jakkoliv pak Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 24.10.2013, č.j. 4 Ads 66/2013-23, k závěru, že sdělení o neuzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti soudnímu přezkumu nepodléhá, soud

v souzené věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2017, č.j. 2 Afs 245/2016-43, s jehož závěry se ztotožňuje. V něm dospěl soud k závěru, že obranou proti neuzavření smlouvy o poskytnutí dotace představuje žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. s.ř.s. Skutkový stav posuzovaný soudem v tomto rozsudku je obdobný skutkovému stavu tvrzenému žalobcem (dohodou o vymezení chráněného pracovního místa ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je fakticky dotace poskytována). Dohoda o poskytnutí dotace je rozdílným dotačním titulem než rozhodnutí, na který následně navazuje jiný procesní postup při administraci dotace. Uzavřením veřejnoprávní smlouvy dochází k úpravě vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, který je modifikován jak v oblasti práva hmotného, tak v oblasti práva procesního, tj. veřejnoprávní smlouvu lze měnit, vypovědět či rušit pouze postupem dle § 166 správního řádu. Při nesouhlasu s ukončením administrace dotace je třeba postupovat podle úpravy řešení sporů z veřejnoprávních smluv dle § 169 ve spojení s § 141 správního řádu. Teprve rozhodnutí příslušného orgánu (tj. správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy) ve sporu z veřejnoprávní smlouvy je za splnění dalších zákonem stanovených podmínek rozhodnutím přezkoumatelným dle § 65 s. ř. s. ve správním soudnictví (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, čj. 9 Afs 37/2013-54, ze dne 10. 4. 2014, čj. 7 Afs 126/2013-50, ze dne 25. 9. 2014, čj. 2 Afs 74/2013-64, či ze dne 15. 11. 2016, čj. 6 Afs 275/2015-39).

5. Žádost o uzavření smlouvy o poskytnutí dotace (zřízení chráněného místa) lze kvalifikovat jako nabídku k uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 163 odst. 1 správního řádu. Neuzavření veřejnoprávní smlouvy ze strany správního orgánu dle § 163 odst. 3 písm. c) správního řádu je třeba považovat za neakceptaci nabídky k uzavření veřejnoprávní smlouvy. Vzhledem k tomu, že v takovém případě nebyla veřejnoprávní smlouva uzavřena, odmítnutí uzavření smlouvy nezakládá spor z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 169 správního řádu, který by měl řešit nadřízený správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 1 As 292/2016-28, č. 3580/2017 Sb. NSS).
6. Při poskytování dotací ze státního rozpočtu na základě veřejnoprávní smlouvy je zachováno vrchnostenské postavení poskytovatele dotace (orgánu veřejné moci), postup správního orgánu před uzavřením veřejnoprávní smlouvy nemůže být nicméně projevem libovůle správního orgánu. Z povahy materiálního právního státu vyplývá, že v případě vrchnostenského výkonu veřejné moci musí být jejím adresátům zajištěna soudní ochrana proti arbitrárnímu, svévolnému či šikanóznímu postupu poskytovatele dotace (nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, Pl. ÚS 12/14, č. 177/2015 Sb.).
7. S ohledem na výše uvedené závěry, kdy sdělení žalovaného o neuzavření smlouvy rozhodnutím vydaným ve správním řízení není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2017, č.j. 2 Afs 245/2016-43), pak namítaný skutkový stav v daném případě odůvodňoval postup, kterým by bylo umožněno žalobci žalobu eventuálně změnit. Soud v souladu s principem efektivního poskytnutí právní ochrany žalobci, kdy hodnotil, zda soudní výrok, který může v soudním řízení vydat, koresponduje se skutečnou potřebou ochrany práv žalobce, unesením ze dne 24.10.2018 žalobce vyzval k úpravě žaloby.

8. Na základě výzvy soudu žalobce změnil žalobu tak, že se nově domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, přitom důvody nezákonnosti postupu žalovaného jsou obdobné s důvody původně vymezenými proti správnímu rozhodnutí. Namítnuty tak byly logické rozpory v žalovaném uváděných důvodech neuzavření smlouvy, v důsledku čehož nelze seznat, jaké důvody žalovaného k neuzavření smlouvy vedly, opomenutí faktu, že jiné pobočky Úřadu práce smlouvy s žalobcem za stejných podmínek uzavřely, tedy bylo dotčeno legitimní očekávání žalobce, zároveň je postup žalovaného v rozporu s účelem zákona o zaměstnanosti, tj. v rozporu s veřejným zájmem.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (vztahujícím se ke znění žaloby před její změnou, avšak s ohledem na věcně shodný obsah žalobních bodů ve vztahu k věci relevantním) uvedl, že mu byla dne 7. 3. 2016 doručena žádost o vymezení CHPM, a to konkrétně jedno CHPM pro 3 zaměstnance se zdravotním postižením na pozici „vrátní“ jako dodávka služby pro TSR Czech Republic s.r.o., provozovna Hradec Králové, Vážní 957, Hradec Králové a jedno CHPM pro 2 zaměstnance se zdravotním postižením na pozici „vrátní“, dodávka služby pro Tereos TTD a.s., ulice Osvobození 277, České Meziříčí. Tato žádost byla projednána komisí žalovaného a byla zamítnuta. Dne 11. 4. 2016 byl žalobce vyrozuměn formou e-mailové zprávy o závěrech komise spolu s informací, že oficiální (řádné) vyjádření o výsledku jednání komise mu bude doručeno do DS. Následně obdržel žalovaný stížnost na podjatost komise žalovaného a diskriminaci žalobce, podání ze strany žalobce týkající se rozhodnutí komise bylo zasláno i Generálnímu ředitelství úřadu práce ČR. Nato pak žalovaný obdržel dne 25. 5. 2016 podání označené jako „odvolání“ směřující proti rozhodnutí žalovaného o nevymezení CHPM ze dne 10. 5. 2016. Žalovaný uvádí, že komise se daným případem řádně zabývala. Ačkoliv právní předpisy České republiky nevylučují řetězení smluvních vztahů, tak žalovaný se vždy zabývá hlavně opodstatněním tohoto řetězení ve vztahu k zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Žalovaný však neviděl důvod, proč by měl vymezovat chráněná pracovní místa pro žalobce, když ten skrze subdodávky zajišťoval zaměstnance pro společnost REI, s.r.o., která měla v podstatě totožný předmět podnikání (měla svůj předmět podnikání vymezen dokonce širěji než žalobce) a totožnou vlastnickou strukturu. Nebyl zde tedy důvod, proč by nemohlo být chráněné pracovní místo vymezeno pro společnost REI, s.r.o. Tento systém řetězení zneprůhledňoval vztahy mezi společnostmi, což mohlo negativně ovlivnit i osobu zdravotně postiženou, která mohla ztrácet jistotu, pro koho vykonává činnost. Rovněž v daném případě dle žalovaného docházelo k maximalizaci nákladů státu na zaměstnávání osob se zdravotním postižením a profitu zaměstnavatelů, v tomto případě žalobce. Nemožnost zaměstnávání osob se zdravotním postižením přímo společnostmi REI, s.r.o. nebyla ze strany žalobce věrohodně zdůvodněna. Byť dochází ze strany zaměstnavatele k zaměstnávání osob zdravotně postižených, tak žalovaný nemá důvod podporovat zaměstnavatele, aby čerpal od státu příspěvek na zaměstnání osob zdravotně postižených a zároveň poskytoval výrobky nebo služby zaměstnavatelům pro účely splnění povinnosti zaměstnávat povinný podíl zaměstnanců s osobami zdravotně postiženými (viz § 81 z. zam.) za situace, kdy odběratel tzv. náhradního plnění tuto povinnost může plnit sám přímým zaměstnáváním osob se zdravotním postižením v pracovním poměru. Sám může realizovat zakázku, která je předmětem náhradního plnění, zaměstnavatel a odběratel jsou navíc navzájem propojeni, a vymezená pracovní místa ani nevykazují charakteristiku odůvodňující nezbytnost či potřebnost jejich finanční podpory ze strany státu. Žalovaný uvádí, že nemůže bránit podnikatelským subjektům v řešení vzájemných obchodních

vztahů subdodávkou, ale v uvedeném případě toto řešení nebude podporovat. Řešení vztahů subdodávkou je dle názoru žalovaného opodstatněné pouze v případě, kdy je zakázka natolik odborně specifická, že je nutné zajistit dodávku služby odborně způsobilým dodavatelem, popř. kdy z důvodů nedostatečné kapacity či zjevné ekonomické nevýhodnosti eventuálně jiného objektivního důvodu není poskytovatel schopen zakázku zajistit sám. Pokud však zakázka tyto rysy nenese, neshledává žalovaný důvody zakázku pro cílového odběratele řešit řetězením vztahů.

10. Záměrem žalovaného je podporovat zaměstnávání osob se zdravotním postižením za předpokladu, že zaměstnavatel vytvoří takové vhodné podmínky, které nevytváří nadbytečné náklady, které nejdou ve prospěch osob se zdravotním postižením, ale naopak ve prospěch zaměstnavatele. Žalovaný má zájem vstupovat do vztahů za podmínek, při jejichž posuzování a schvalování předložených žádostí se řídí kritériem hospodárnosti, efektivnosti a účelovosti. Žalobci bylo ze strany žalovaného sděleno, že o dané žádosti se nerozhoduje ve správním řízení. Právní úprava, která upravuje podporu zaměstnávání osob zdravotně postižených je obsažena v zákoně o zaměstnanosti a prováděcí vyhlášce. Vyrozumění zamítnutí žádosti, resp. o tom, že žalovaný dohodu neuzavře, je úkonem, proti kterému není žádný formální opravný prostředek přípustný, na uzavření dohody přitom není právní nárok. Dohoda o vymezení chráněného pracovního místa je dvoustranný právní úkon, k jehož vzniku je třeba souhlasného projevu vůle obou stran, splnění požadavků dle zákona neznamena automatické uzavření dohody. Žalobci bylo také sděleno, že pokud se stanoviskem úřadu práce nesouhlasí, může případně požádat o přehodnocení tohoto stanoviska žalovaného s náležitým odůvodněním, aby se danou věcí mohl žalovaný smysluplně zabývat. K tomuto kroku ze strany žalobce nedošlo. Zákon tak neukládá žalovanému vydat rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále pouze „s. ř. s.“). Tato povinnost je zakotvena pouze v případě postupu dle § 78 odst. 8 z. zam. ve spojení s § 105 odst. 1 písm. b) z. zam. Závěr o tom, že na uzavření smlouvy není právní nárok vyplývá i z textu komentáře ASPI k § 75 z. zam. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 66/2013-23, který dle jeho názoru skutečně souvisí s daným případem. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že „přelomové“ rozhodnutí sp. zn. 9 Ads 83/2014-46 je aplikovatelné beze zbytku na danou věc. Dané rozhodnutí řeší otázku neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Tento příspěvek je však svou povahou odlišný od příspěvku na vytvoření chráněného místa dle § 75 z. zam. Chráněné pracovní místo je vytvářeno až na základě dohody s úřadem práce, na jejíž uzavření není právní nárok, a v zákoně je výslovně uvedeno, že úřad práce příspěvek poskytnout „může“.
11. Usnesením vyhlášeným při jednání dne 29. ledna 2019 (viz §55 odst. 1, odst. 3 s.ř.s.) soud žalobcem navrhovanou změnu žaloby připustil. Žalobce při jednání soudu setrval na svých skutkových a právních hodnoceních, změna žaloby tak spočívá pouze ve změně právní kvalifikace žalobního typu. Jelikož žalobce vycházel ze shodného skutkového stavu soud v souladu s principem poskytnutí efektivní ochrany práv žalobce připustil změnu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz § 65 a násl. s. ř. s.) na žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu (viz § 82 a násl. s. ř. s.), přitom se řídil § 64 s. ř. s. a § 95 odst. 1 o. s. ř. Rovněž tak bylo učiněno s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozhodnutí č.j. 7 Aps 3/2008-98, v němž soud dospěl k závěru, že zásahová žaloba chrání v případech, kdy jde o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit

pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a dále je také uvedeno, že „*Právě proto však musí být výklad ustanovení o soudní ochraně poskytované ve správním soudnictví takový, aby jakýkoliv úkon - tedy i ten, jenž se pohybuje na pomezí - byl podroben soudní kontrole, a to nejen formálně, ale skutečně, tedy z hlediska svého obsahu*“. Totéž vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 86/2010-76, kde je uvedeno, že jako poslední možný způsob ochrany tak zbývá žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. Soud rovněž zmiňuje, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz (6 Aps 2/2005-60 nebo 5 As 68/2012-38), není ve správním soudnictví navrhovatel povinen výslovně označit, dle jakého ustanovení či dílu soudního řádu správního má soud jeho návrh posuzovat, ani soud není tímto návrhem vázán. Daný úkon žalobce je tak do jisté míry pro soud ne zcela určující, neboť soud musí sám rozhodnout, zdali se na daný případ aplikuje postup dle § 65 a násl. s. ř. s. nebo dle § 82 a násl. s. ř. s. a dle daného ustanovení danou žalobu posoudit. Žalovaný se z jednání, která byla ve věci nařízena omluvil, navrhl, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

12. Soud shledal žalobu důvodnou.
13. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
14. Podle čl. II bod 1 přechodných ustanovení zákona č. 327/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění zákona č. 93/2017 Sb., se práva a povinnosti vzniklé z dohody o zřízení chráněného pracovního místa, dohod o vymezení chráněného pracovního místa a dohod o poskytnutí příspěvku na částečnou úhradu provozních nákladů chráněného pracovního místa, uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzují podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
15. Přechodná ustanovení zákona č. 327/2017 Sb. neupravují, jak má být naloženo s návrhy na uzavření dohody o vymezení či zřízení chráněného pracovního místa. Soud tedy posuzoval zda je možné použití nové právní úpravy v důsledku nepravé retroaktivity. Nepravá retroaktivita je zásadně přípustná, když je dána absence podmínek, které by její užití vylučovaly. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011 - 78, kde uvedl, že jde o situaci, kdy jsou „*na existující právní vztahy, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času. (...) Tato nepravá retroaktivita může být omezena typicky v přechodných ustanoveních nebo z důvodu ochrany nabytých práv a legitimních očekávání, respektive právní jistoty (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 2 As 57/2005, publ. pod č. 1124/2007 Sb. NSS)*“. V důsledku absence přechodných ustanovení (které by nepravou retroaktivitu omezily) ve vztahu k podané žádosti o uzavření dohody soud posuzoval, zda žalobci svědčí legitimní očekávání, že dohoda s ním bude uzavřena, resp. zda k narušení legitimního očekávání či právní jistoty v důsledku aplikace nové právní úpravy dojde. S ohledem na fakt, že uzavření smlouvy o vymezení CHPM je časově spjato s datem podání žádosti, která byla podána k 7. 3. 2016, tedy ještě za staré úpravy zákona o zaměstnanosti účinné do 31. 12. 2017, a s ohledem na fakt, že mezi podáním žádosti a účinností nové právní úpravy

je časový interval neumožňující žalobci učinit reálnou úvahu o možné změně právní úpravy, soud dospěl k závěru, že retroaktivita v daném případě přípustná není. Žalobce legitimně očekával, že dohoda s ním bude (eventuelně) uzavřena podle původní právní úpravy, aplikace právní úpravy nové by v daném případě výrazným způsobem narušila jeho právní jistotu.

16. Pro úplnost lze uvést, že z ustanovení zákona zaměstnanosti, ať už v současné podobě či v podobě účinné do 31. 12. 2018, se podává, že smlouva je uzavírána na určité období, a to 3 let (viz § 75 odst. 1 z. zam. ve znění účinném do 31. 12. 2017 - smlouva o vymezení CHPM a § 78 odst. 4 z. zam. v aktuálním znění – smlouva o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném pracovním trhu, zde pak již je nově i možnost uzavření na dobu neurčitou). Po 3 roky pak musí být dané pracovní místo obsazeno (viz § 75 odst. 1 z. zam. v aktuálním znění a § 75 odst. 1 ve znění účinném do 31. 12. 2017). Zaměstnavatel musí navíc splnit podmínky, které jsou vázány na období nacházející se bezprostředně před uzavřením dohody. Takovými podmínkami jsou například absence provedení určitých srážek ze mzdy nebo z platu, zahájení trestního stíhání vůči jeho osobě z trestného činu podvodu na úrovni obviněného, pravomocnému uložení pokuty za přestupek na úseku zaměstnanosti nebo inspekce práce nebo opakovaného podání oprávněné stížnosti pro porušení povinnosti dle zákoníku práce, a to za období 12 měsíců přede dnem podání žádosti [viz § 75 odst. 2 z. zam. ve znění účinném do 31. 12. 2017, srov. § 78 odst. 2 psím. b) a c) z. zam. ve znění účinném k aktuálnímu datu]. Dále prokázání zřízení účtu v peněžním ústavu k termínu žádosti a prokázání splnění dalších povinností, který nesmí být starší 30 dní přede dnem podání žádosti, pokud prokazuje zaměstnavatel splnění podmínek sám (viz § 75 odst. 8 z. zam. ve znění účinném do 31. 12. 2017 a § 75 odst. 5 z. zam. ve znění účinném k aktuálnímu datu). Dále absence nedoplatek v rámci daní a nedoplatek a penále v rámci pojistného na zdravotní a sociální pojištění k datu podání žádosti (viz § 75 odst. 6 z. zam. ve znění účinném do 31. 12. 2017 a § 75 odst. 2 z. zam. ve znění účinném k aktuálnímu datu). Výše příspěvku je limitována opět s ohledem na období předcházející podání žádosti (viz § 75 odst. 8 z. zam. ve znění účinném do 31. 12. 2017 a § 75 odst. 2 z. zam. ve znění účinném k aktuálnímu datu). Uzavření smlouvy o vymezení CHPM nebo uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném pracovním trhu, je tak navázáno časově na datum podání žádosti a neodpovídá tak ani logice věci, aby byla žádost podaná dne 7. 3. 2016 posuzována podle nové právní úpravy.
17. Nadto lze rovněž poukázat na skutečnost, že příspěvek na dané pracovní místo pro osoby se zdravotním postižením se jako takový de facto nezměnil. Stále je totiž poskytován za stejným účelem (účel zákona se nezměnil, pozn. soudu), ve stejné výši (viz výše), stejnou organizační složkou státu a za (téměř) stejných podmínek (viz výše). V podstatě došlo toliko k administrativnímu (formálnímu) odklonu od původní úpravy, kdy nově není uzavírána smlouva o (každém) chráněném pracovním místě zvlášť, ale zaměstnavatel je uznán za zaměstnavatele na chráněném pracovním trhu a vymezuje pak sám pracovní místa pro osoby se zdravotním postižením. Došlo tak ke zjednodušení administrativy Úřadu práce (viz důvodovou zprávu k zákonu č. 327/2017 Sb., kde je uvedeno *„Důvodem předložení návrhu zákona v oblasti zaměstnávání osob se zdravotním postižením je neflexibilní postup při vymezování chráněných pracovních míst pro osoby se zdravotním postižením. Systém vymezování každého chráněného pracovního místa se ukázal jako administrativně náročný jak pro zaměstnavatele, tak pro Úřad práce České republiky... Proto se nahrazuje systém*

vymezení jednotlivých chráněných pracovních míst uznáním zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce.“).

18. Soud aplikoval v rámci postupu dle § 82 a násl. s. ř. s. na daný případ právní úpravu zákona o zaměstnanosti účinnou do 31. 12. 2017, není-li výslovně uvedeno jinak.
19. Jde-li o rozsah soudního přezkumu postupu žalovaného, soud nejprve konstatuje, že vymezení CHPM je (ve spojení s příspěvkem s ním souvisejícím) dotací, neboť se jedná o poskytnutí určitého plnění (výdaje) ze státního rozpočtu (veřejných financí) prostřednictvím veřejné správy vůči konkrétnímu subjektu za účelem jeho stimulace k určitému chování [viz blíže rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 22/2011 a § 3 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech (dále i jako „z. r. p.“)]. Úřad práce je oprávněn poskytovat dotaci přímo na základě § 14 odst. 2 z. r. p. Dotace jsou následně poskytovány ve dvou formách, a to buďto rozhodnutím orgánu dle § 14 z. r. p. a nebo skrze uzavření dohody dle § 17 z. r. p. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 245/2016).
20. V oblasti poskytování dotací byla soudní praxe dlouho nejednotná v otázce možnosti přezkumu rozhodnutí o dotaci. Z posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Ads 83/2014-46 a č.j. 2 Afs 245/2016-43 vyplývá, že v případě poskytování dotace dle § 14 a násl. z. r. p. jsou soudní přezkum a aplikace obecných správních předpisů vyloučeny dle § 14 odst. 5 z. r. p. pouze v případě, že rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo kladné (žádost o dotaci bylo vyhověno). V opačných případech je soudní přezkum možný a na dané rozhodnutí se vztahují obecné předpisy o správním řízení. Nejvyšší správní soud své rozhodnutí opřel zejména o zákaz svévole a nutnost úzké interpretace v oblasti věcí vyloučených ze soudního přezkumu (viz čl. 36 odst. 2 a čl. 4 odst. 4 LZPS). Dle jeho názoru není důležité, zdali úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce (srov. § 67 s. ř. a § 65 s. ř. s.), nýbrž o to, zda se (podle tvrzení žalobce v žalobě) negativně projevil v jeho právní sféře. Rozhodnutí v oblasti poskytování dotací totiž může zasáhnout legitimní očekávání žadatele o dotaci a jeho práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod, a to konkrétně do práva vlastnit a pokojně užívat majetek (viz čl. 11 odst. 1 LZPS), práva na svobodu podnikání (viz čl. 26 LZPS, atd.). V daném případě je tak potřeba nevylučovat soudní přezkum k zabránění svévole ze strany poskytovatele dotace (viz nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. Pl. ÚS 12/14). V případě poskytování tzv. „nenárokových“ dotací nemá žadatel nárok na „výsledek“, ale toliko na „řádny proces“ s ním související. Právní pravidla by v demokratickém státě měla být jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné.
21. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 245/2016-43 pak bylo poukázáno na rozdíl mezi poskytnutím dotace skrze rozhodnutí dle § 14 z. r. p. a skrze dohodu uzavíranou mezi poskytovatelem a žadatelem dle § 17 z. r. p. Dotace na základě § 17 z. r. p. je poskytována na základě subordinanci veřejnoprávní smlouvy. Zatímco vyplacení dotace dle § 14 z. r. p. lze pozastavit dle § 14e z. r. p. či přímo odejmout dle § 15 z. r. p., pak veřejnoprávní smlouvu lze měnit, vypovědět či rušit pouze postupem dle § 166 s. ř. Při nesouhlasu s ukončením administrace dotace je potřeba postupovat podle úpravy řešení sporů z veřejnoprávních smluv dle § 169 ve spojení s § 141 s. ř. Je však potřeba odlišovat

fázi před a po uzavření veřejnoprávní smlouvy. K tomu Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že „[ž]ádost o uzavření smlouvy o poskytnutí dotace je třeba kvalifikovat jako nabídku k uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 163 odst. 1 správního řádu. Neuzavření veřejnoprávní smlouvy ze strany správního orgánu dle § 163 odst. 3 písm. c) správního řádu je třeba považovat za neakceptaci nabídky k uzavření veřejnoprávní smlouvy. Vzhledem k tomu, že v takovém případě nebyla veřejnoprávní smlouva uzavřena, odmítnutí uzavření smlouvy nezakládá spor z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 169 správního řádu, který by měl řešit nadřízený správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 1 As 292/2016-28, č. 3580/2017 Sb. NSS). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v situaci, kdy je rozhodnutí nahrazeno veřejnoprávní smlouvou, nedochází k vydání správního rozhodnutí. Samotný akt správního orgánu v podobě uzavření, respektive neuzavření dané dohody nelze, již díky jeho smluvní, tedy konsenzuální povaze, považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (usnesení ze dne 3. 4. 2013, čj. 6 Ads 133/2012-57). Obdobně i doktrína uvádí, že „[u]zavření subordinační veřejnoprávní smlouvy přitom nelze považovat ze strany správního orgánu nebo jiného vykonavatele veřejné správy, který jedná za subjekt veřejné správy, za autoritativní vrchnostenské rozhodnutí, jímž vyhoví žádosti druhé strany o uzavření dohody“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 247). Odmítnutí nabídky k uzavření veřejnoprávní smlouvy tak není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 292/2016-28).

V posuzovaném případě je rovněž zásadní, že § 17 rozpočtových pravidel ani zákon č. 306/1999 Sb. výslovně procesní postup před uzavřením dohody o poskytnutí dotace neupravují. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 306/1999 Sb. „[k]rajský úřad uzavře smlouvu nebo informuje právnickou osobu o důvodech neuzavření smlouvy do 30 dnů od obdržení žádosti“. Z použitého legislativního vyjádření „informuje“ zřetelně vyplývá, že zákon v případě neuzavření smlouvy o poskytnutí dotace předpokládá pouze neformální sdělení, že k uzavření smlouvy nedojde a z jakého důvodu. Ze systematického hlediska je třeba připomenout, že veřejnoprávní smlouva nahrazuje vydání vrchnostenského aktu, tedy správního rozhodnutí. Bylo by tedy nelogické, a nadto komplikující již tak dosti komplexní právní úpravu, kdyby v případě poskytnutí dotace byla uzavřena veřejnoprávní smlouva, na kterou by navazoval výše popsany procesní postup dle části páté správního řádu, a v případě neposkytnutí dotace by bylo vydáno rozhodnutí dle části druhé správního řádu.

Obranu proti vybočení ze zákonných pravidel pro uzavírání dohody o poskytnutí (zvýšení) dotace je tak třeba spatřovat v institutu ochrany proti nezákonnému zásahu § 82 a násl. s. ř. s. (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 292/2016-28). Soud tak může žadateli poskytnout ochranu proti nesprávnému posouzení naplnění podmínek dle § 5 odst. 3 zákona č. 306/1999 Sb., případně proti nečinnosti či průtahům při vyřizování žádosti.

Žalobou proti nezákonnému zásahu soud zajistí nejefektivnější právní ochranu žadateli o poskytnutí dotace. Účinnost soudní ochrany práv jednotlivců by dle judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu měla být vždy prioritou při posuzování povahy úkonu správního orgánu, neboť právě poskytování ochrany právům jednotlivců proti nezákonným aktům veřejné moci je základním smyslem existence správního soudnictví. Podle rozšířeného senátu jedním z aspektů, které musí být při takovém posouzení vzaty v úvahu, je mj. i pravomoc soudu rozhodnout v jednotlivých řízeních určitým způsobem. To jest, zda soudní výrok, který soud v tom kterém řízení může vydat, koresponduje se skutečnou potřebou ochrany práv jednotlivců, kteří se obracejí na soud nikoli proto, aby se jim dostalo akademického pojednání o formální povaze toho kterého úkonu správního orgánu, nýbrž proto, aby jim soud proti takovému úkonu porušujícímu dle jejich přesvědčení jejich práva poskytl skutečnou ochranu

(usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS). V případě neuzavření smlouvy o poskytnutí dotace, a to ve většině případů na určité kalendářní období, je prioritou rychlé a účinné posouzení postupu správního orgánu. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je jednak projednávána přednostně (§ 56 s. ř. s.), především však lze v tomto řízení přímo uložit správnímu orgánu, aby nepokračoval v porušování práva, tj. aby veřejnoprávní smlouvu uzavřel.“

22. V daném případě tak soud konstatoval, že postup žalovaného spočívající v neuzavření smlouvy o zřízení CHPM de § 75 z. zam. se žalobcem podléhá soudnímu přezkumu, neboť se jedná o „rozhodnutí“ týkající se dotace [viz § 3 písm. a) z. r. p.] uzavírané na základě veřejnoprávní smlouvy (viz § 17 z v. r., § 75 z. zam, § 159 a násl. s. ř.) s Úřadem práce (viz § 14 odst. 2 z. r. p.). Jedná se o situaci, kdy žalobce učinil skrze žádost o vymezení CHPM návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy, kterou ale žalovaný odmítl. Proti danému postupu žalovaného, spočívajícího v neuzavření smlouvy o vymezení CHPM, je pak žalobce oprávněn podat žalobu proti nezákonnému zásahu.
23. Dle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.
24. Jde-li o zásah samotný, pak je ze skutkového stavu patrné, že pokud byl postup žalovaného v rámci neuzavření smlouvy o vymezení CHPM stížen tím, že se nejednalo o „řádný proces“, pak daný zásah stále trvá, neboť k dnešnímu dni nebyla smlouva o vymezení CHPM se žalobcem stále uzavřena, navíc přitom na základě smluv uzavřených před 31. 12. 2017, jsou stále z rozpočtu Úřadu práce uvolňovány prostředky (s ohledem na to, že smlouvy o vymezení CHPM byly uzavírány na 3 roky, viz výše). Otázkou v daném případě tak je posouzení, zda postup žalovaného spočívající v odmítnutí návrhu na uzavření smlouvy (dohody) o vymezení CHPM je v souladu s „řádným procesem“ či nikoliv, a to se zohledněním právní úpravy účinné před 31. 12. 2017 (viz výše).
25. K soudnímu přezkumu „řádného procesu“ soud v daném případě přistoupil tak, aby bylo postaveno najisto, zda v daném případě absentovala libovůle ze strany žalovaného (poskytovatele), diskriminační přístup k žadateli a zdali bylo chráněno legitimní očekávání žadatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 100/2009-63). Jelikož proces uzavření (veřejnoprávní subordinační) smlouvy není správním řízením, pak se použijí toliko základní zásady činnosti správních orgánů a pouze přiměřeně ustanovení části druhé správního řádu. Správní orgán je tak v daném případě povinen zejména postupovat v souladu s právními předpisy a uplatňovat svou pravomoc pouze za účelem a v rozsahu stanoveném zákonem, dbát ochrany veřejného zájmu a práv nabytých v dobré víře a do práv jednotlivce zasahovat pouze v nezbytném rozsahu.
26. V souzené věci soud konstatuje, že postup žalovaného spočívající v neuzavření smlouvy o vymezení CHPM je v rozporu s výše uvedenými principy a jedná se tak o nezákonný zásah žalovaného do práv žalobce. Z logiky věci vyplývá, že pro to, aby bylo zabráněno svévoli,

diskriminaci a aby bylo chráněno legitimní očekávání, musí být odmítnutí návrhu na uzavření smlouvy náležitě odůvodněno a dané odůvodnění musí být založeno na objektivních skutečnostech a nikoliv na subjektivních pohnutkách (svévůli) poskytovatele dotace. V daném případě je odůvodnění odmítnutí uzavření smlouvy nedostatečné. Žalovaný uvedl jako důvod pro neuzavření smlouvy fakt, že v případě žalobce dochází k řetězení smluv, a to tak, že existuje další společnost REI, s.r.o., která má v podstatě shodný předmět podnikání a vlastnickou strukturu, přičemž žalobce jí poskytuje zaměstnance na základě subdodávek. Dle názoru žalovaného tak není důvod pro to, aby byla smlouva uzavírána s žalobcem, když osoby se zdravotním postižením může zaměstnat přímo společnost REI, s.r.o., která může požádat sama o uzavření smlouvy o vymezení CHPM. V kontextu projednávané věci toto odůvodnění neobstojí. Předně zákon nijak žalobce, pokud jde o jeho podnikatelskou činnost, v daném směru neomezuje. Dodávání služeb ostrahy prostřednictvím dalších podnikatelských subjektů, formou subdodávek či personálně provázaných společností v rozporu se zákonem není. Řetězení smluvních vztahů žadatele bez dalšího není relevantním objektivním důvodem pro neuzavření smlouvy. U žalovaného jde toliko o subjektivní názor (eventuelně dohady) učiněný bez opory v zákoně a soud v něm shledává prvky libovůle, které se projeví neuzavřením veřejnoprávní smlouvy se žalobcem. Žalovaný pouze uvedl, že „[b]ýt dochází ze strany zaměstnavatele k zaměstnávání osob zdravotně postižených, tak žalovaný nemá důvod podporovat zaměstnavatele, aby čerpal od státu příspěvek na zaměstnání osob zdravotně postižených a zároveň poskytoval výrobky nebo služby zaměstnavatelům pro účely splnění povinnosti zaměstnávat povinný podíl zaměstnanců s osobami zdravotně postiženými (viz § 81 z. zam.) za situace, kdy odběratel tzv. náhradního plnění tuto povinnost může plnit sám přímým zaměstnáváním osob se zdravotním postižením v pracovním poměru.“, a že „[t]ento systém řetězení zneprůhledňoval vztahy mezi společnostmi, což mohlo negativně ovlivnit i osobu zdravotně postiženo, která mohla ztrácet jistotu, pro koho vykonává činnost. Rovněž v daném případě dle žalovaného docházelo k maximalizaci nákladů státu na zaměstnávání osob se zdravotním postižením a profitu zaměstnavatelů, v tomto případě žalobce.“ Toto své tvrzení však dále nerozvedl a nepodložil objektivními skutečnostmi. Z tvrzení žalovaného není patrné, že by se jednání žalobce přičilo účelu zákona, nebo že by jeho jednání bylo v rozporu se zákonem (konkrétním ustanovením, popř. i jeho smyslem či účelem). Dané odůvodnění tak je pouze určitým názorem žalovaného bez jakéhokoliv podložení objektivně existujícími skutečnostmi či prokázanými důsledky žalobcova jednání. Postup žalovaného spočívající v odmítnutí uzavření smlouvy o vymezení CHPM tak musí být konkretizován alespoň tak, aby žalobce mohl seznat konkrétní (objektivní) důvody, které vedly žalovaného k neuzavření smlouvy. To je důležité i z toho důvodu, aby mohl případné výtky napravit. Z výše uvedených důvodů pak daný postup týkající se uzavírání smluv není objektivně přezkoumatelný v soudním řízení, tedy není možné přezkoumat jeho racionalitu a učinit závěr o absenci libovůle, diskriminace a určit míru zásahu do legitimních očekávání žalobce.

27. V odůvodnění postupu žalovaného lze spatřovat i další prvky diskriminace. Odůvodnění žalovaného diskriminuje podnikatele, kteří si založí více společností pro zaměstnávání osob se zdravotním postižením oproti podnikatelům, kteří si založí společnost pouze jednu. Důvody uváděné žalovaným tak bez dalších zjištěných skutečností nelze považovat za relevantní, resp. odůvodňující jeho postup vůči žalobci.

28. Rovněž lze i za daného stavu konstatovat, že bylo narušeno legitimní očekávání žalobce, neboť za stejných podmínek s ním již dříve byla smlouva o vymezení CHPM ze strany žalovaného uzavřena. V dané situaci se tak mělo jednat pouze o její prodloužení. Nebyl zde důvod pro odlišný postup žalovaného, navíc za situace, kdy se podmínky uvedené v jednotlivých žádostech od sebe nelišily.
29. Soud rovněž poukazuje na § 2 odst. 4 s. ř., kde je stanoveno, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. I v tomto ohledu lze spatřovat v odmítnutí uzavření smlouvy ze strany žalovaného prvek svévole, neboť ostatní krajské pobočky Úřadu práce smlouvu se žalobcem uzavřely.
30. Lze shrnout, že se žalovaný dopustil svévole, diskriminace a zásahu do legitimních očekávání žalobce, kdy s ním neuzavřel smlouvu o vymezení CHPM, aniž by mu předal objektivně a racionálně odůvodněné sdělení, proč s ním smlouvu neuzavřel, a to navíc za situace, kdy smlouva byla za stejných podmínek v minulosti žalovaným uzavřena. Došlo tak k nezákonnému zásahu do práva žalobce. Tento zásah stále trvá, jelikož smlouva o vymezení CHPM nebyla ze strany žalovaného se žalobcem do dnešního dne uzavřena. Soud pro úplnost podotýká, že žalobce jiné právní prostředky, kterými by se domohl nápravy, nemá; v tomto směru lze subsidiárně odkázat i na způsob, jakým bylo vyřízeno žalobcem podané odvolání proti sdělení žalovaného o neuzavření smlouvy. S ohledem na výše uvedené skutečnosti pak soud konstatoval nezákonnost postupu žalovaného a zároveň mu uložil povinnost, aby do práva žalobce dále nezasahoval a žádost žalobce znovu posoudil.
31. S ohledem na výše konstatovaný nezákonný zásah do práv žalobce je rovněž potřeba stranám sporu sdělit, jakým způsobem je nutno provést nápravu. Jak soud uvedl výše, nezákonný postup byl způsoben zejména postupem žalovaného, který v případě žádosti žalobce o vymezení CHPM ze dne 7. 3. 2016 postupoval tak, že nedodržel zákonné mantinely tzv. „řádného procesu“ posouzení dané žádosti. Při opětovném posouzení žádosti žalobce o vymezení CHPM je tedy žalovaný povinen taková pravidla dodržet, z odůvodnění jeho postupu ve vztahu k podané žalobci bude zřejmé (v případě, že smlouva uzavřena nebude) na základě jakých skutkově a právně podložených kritérií byla jeho žádost posouzena. V případě, že důvody pro neuzavření dohody žalovaný neshledá, bude postupovat podle právní úpravy účinné do 31.12.2017.
32. Soud na závěr podotýká, že výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Ads 83/2014-46 a č.j. 2 Afs 245/2016-43 překonávají dosavadní judikaturu, a to i judikaturu, na kterou odkazují strany řízení. Zejména je to rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 37/2013-54, které fázi před uzavřením veřejnoprávní smlouvy řadilo pod rozhodnutí správního orgánu a jeho přezkum dle § 65 s. ř. s. Dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 66/2013-23 (Solidwerk), ve kterém byl vyloučen soudní přezkum v rámci odmítnutí uzavření smlouvy ze strany poskytovatele na základě § 14 odst. 4 z. r. p. To, že situace v případě odmítnutí uzavření smlouvy se má řešit žalobou zásahovou dle § 82 s. ř. s. pak konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozhodnutí č.j. 1 As 292/2016-28.

33. Soud se pak neztotožnil s námitkou žalovaného (odkazující na judikaturu Nejvyššího soudu v civilní věci), že žalovaný nemá procesní subjektivitu. Žalovaný vykonával ve vztahu k žalobci veřejnou správu, zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce, na základě tvrzení žalobce je pak žalovaným ve smyslu § 83 s.ř.s. Žalovaný není v daném případě účastníkem občanského soudního řízení, nýbrž soudního řízení správního, jeho právní argumentace odkazující na označení účastníka řízení v civilním soudním řízení, tento fakt nerespektuje.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Ty představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Dále přiznal soud žalobci náklady na zastoupení advokátem za 5 úkonů právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, návrh na změnu žaloby včetně žalobcem doplněné právní argumentace, účast při jednání soudu dne 25.9.2018 a dne 29.1.2019 dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 5 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem 18.500 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 21 % z částky 18.500 Kč, tj. o 3.885 Kč.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2019

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu